

Sygn. akt **VIII Kop 62/13**

Poprzednia sygn. akt VIII Kp 287/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie VIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSO Katarzyna Capałowska**

Protokolant: st. sekr. sądowy Marta Białek

z udziałem Prokuratora: Aldony Kott

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2013 roku,

w sprawie X. K., podejrzanej o popełnienie przestępstw z art. 318 oraz art. 274 węgierskiego kodeksu karnego, stanowiącego odpowiednik polskich przepisów art. 286 § 1 kk, art. 270 § 1 kk

wniosku Prokuratora Okręgowego w Warszawie,

w przedmiocie przekazania osoby ściganej na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania z dnia 15 lutego 2012 roku sygn. akt 34. (...). (...) wydanego przez Sąd Miejski w D.

na podstawie art. 607 k § 1 kpk, art. 607 l § 1 kpk,

postanawia:

- 1) przekazać X. K., córkę B. i K. z domu M., urodzoną w dniu (...) w B., obywatelkę W., węgierskim organom wymiaru sprawiedliwości na podstawie Europejskiego Nakazu Aresztowania z dnia z dnia 15 lutego 2012 roku sygn. akt 34. (...). (...) wydanego przez Sąd Miejski w D. – celem wykonania orzeczonego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania oraz przeprowadzenia postępowania karnego w zakresie objętym tym nakazem ;
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. O.(Kancelaria Adwokacka ul. (...) lok. (...), (...)-532) kwotę 600 zł (sześciuset złotych) plus VAT tytułem zwrotu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ściganej z urzędu przed Sądem Okręgowym jako pierwszą instancją;
- 3) kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 25 marca 2013 r. funkcjonariusze Straży Granicznej W. O. dokonali zatrzymania obywatelki W. X. K., córki B. i K. z d. M., urodzonej w dniu (...) w B., wobec której w dniu 15 lutego 2012 r. został wydany europejski nakaz aresztowania sygn. akt 34. (...). (...) przez Sąd Miejski w D.. Ścigana jest podejrzana o popełnienie czynów z art. 318 oraz art. 274 węgierskiego kodeksu karnego, stanowiących odpowiednik polskich przepisów art. 286 § 1 kk, art. 270 § 1 kk.

Na wniosek Prokuratora Okręgowego w W. tutejszy Sąd postanowieniem z dnia 27 marca 2013 r. sygn. akt VIII Kp 287/13 zastosował wobec ściganej środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres siedmiu dni.

W dniu 29 marca 2013 r. Prokurator Okręgowy wW. wystąpił z wnioskiem o wydanie postanowienia w przedmiocie przekazania osoby ściganej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania i przedłużenia tymczasowego aresztowania. Do wniosku załączono europejski nakaz aresztowania który został przesłany za pośrednictwem faxu.

Postanowieniem z dnia 29 marca 2013 r. sygn. akt VIII Kp 287/13 Sąd Okręgowy w Warszawie przedłużył wobec ściganej środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania do dnia 3 maja 2013 r.

X. K. na posiedzeniu Sądu w dniu 4 kwietnia 2013 roku wyraziła zgodę na przekazanie jej władzom W. oraz oświadczyła, iż korzysta z zasady specjalności.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek o przekazanie X. K. organom wymiaru sprawiedliwości W. zasługuje na uwzględnienie.

Oceniając prawną dopuszczalność wydania X. K. władzom węgierskim w celu wykonania orzeczonego wobec niej tymczasowego aresztowania Sąd wziął pod uwagę to, że przestępstwo o którego popełnienie jest podejrzana, stanowi czyn zabroniony także w Rzeczypospolitej Polskiej, bowiem czyny art. 318 oraz art. 274 węgierskiego kodeksu karnego, są odpowiednikami polskich przepisów art. 286 § 1 kk, art. 270 § 1 kk.

Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie spełnione zostały wszystkie warunki formalne i materialno prawne, które winny istnieć by Sąd mógł orzec o przekazaniu osoby ściganej, a (...) Nakaz Aresztowania wydany został przez właściwy organ. Zdaniem Sądu bez znaczenia pozostaje fakt, iż europejski nakaz aresztowania z dnia 15 lutego 2012 roku sygn. akt 34. (...) (...) wydany przez Sąd Miejski w D., został nadesłany faksem. Zauważyć należy, że przepis art. 607 d § 4 k.p.k. dopuszcza możliwość przekazywania europejskich nakazów aresztowania, wydawanych przez polskie sądy, za pomocą urzędów służących do automatycznego przesyłania danych w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów. Nie ma w związku z powyższym racjonalnych przestank, które wskazywałyby na niemożność stosowania tej procedury w przypadku wystąpienia z europejskim nakazem aresztowania organu sądowego państwa obcego do Polski. Nadto, ani przepisy Decyzji Rady, ani przepisy Kodeksu postępowania karnego nie stanowią o obowiązku przesyłania oryginału nakazu w ślad za przekazaniem za pomocą urzędów telekomunikacyjnych uprzednio europejskim nakazem aresztowania. Zgodnie z brzmieniem art. 10 ust. 4 Decyzji Ramowej „wydający nakaz organ sądowy może przesłać europejski nakaz aresztowania przez dowolne bezpieczne środki zapewniające zachowanie zapisu pisemnego w sposób pozwalający wykonującemu nakaz Państwu Członkowskiemu na stwierdzenie jego autentyczności”. Stosownie do treści art. 10 ust. 5 Decyzji Ramowej „wszelkie trudności wiążące się z przekazywaniem lub stwierdzaniem autentyczności jakiegokolwiek dokumentu niezbędnego do wykonania europejskiego nakazu aresztowania rozwiązuje się w drodze bezpośrednich kontaktów między zaangażowanymi organami sądowymi lub, gdy sytuacja tego wymaga, przy zaangażowaniu organów centralnych Państw Członkowskich”. Stosując się bowiem do zasady interpretowania swoich przepisów wewnętrznych zgodnie z brzmieniem i celami Decyzji Ramowej, a w szczególności z jej art. 10 ust. 4, należało dojść do wniosku, iż przesłanie - jak w niniejszej sprawie - wydanego przez Państwo Członkowskie Unii Europejskiej europejskiego nakazu aresztowania przez dowolne bezpieczne środki zapewniające zachowanie zapisu pisemnego w sposób pozwalający wykonującemu nakaz organowi sądowemu na stwierdzenie jego autentyczności, jest wystarczające do przeprowadzenia procedury przekazania osoby ściganej, pomimo braku oryginału powyższego dokumentu i nie stanowi jakiegokolwiek przeszkody procesowej.

Sąd Okręgowy w Warszawie ww. kwestii podziela zdanie Sądu Najwyższego wyrażone w postanowieniu z dnia 23 sierpnia 2012 r. sygn. akt III KK 200/12 w którym stwierdzono, że przesłanie wydanego przez Państwo Członkowskie Unii Europejskiej europejskiego nakazu aresztowania przez dowolne, bezpieczne środki, zapewniające zachowanie zapisu pisemnego w sposób pozwalający wykonującemu nakaz organowi sądowemu na stwierdzenie jego autentyczności, jest wystarczające do przeprowadzenia procedury przekazania osoby ściganej.

Ścigana ponadto nie jest obywatelką polską, ani nie korzysta w Rzeczypospolitej Polskiej z prawa azylu.

Oceniając prawną dopuszczalność wydania X. K. władzom W. celem przeprowadzenia postępowania w zakresie objętym tym nakazem, Sąd wziął pod uwagę to, że przestępstwo o którego popełnienie ścigana jest oskarżona, stanowi czyn zabroniony także w Rzeczypospolitej Polskiej.

Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że w niniejszej sprawie spełnione zostały wszystkie warunki formalne i materialnoprawne, które winny istnieć by Sąd mógł orzec o przekazaniu osoby ściganej, a Europejski Nakaz Aresztowania wydany został przez właściwy organ.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzić należy, iż nie występują w przedmiotowej sprawie okoliczności wymienione w art. 607 p kpk oraz 607 r kpk, art. 607 z kpk które skutkować by mogły odmową wykonania Europejskiego Nakazu Aresztowania.

Przestępstwo o którego popełnienie ścigana jest oskarżona nie zostało popełnione na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ani na polskim statku wodnym lub powietrznym, a według prawa polskiego stanowi przestępstwo z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, a więc spełniony został warunek wydania przewidziany w art. 607 p § 2 k.p.k.

Nie zachodzą również przesłanki negatywne przewidziane w art. 607 p § 1 k.p.k., gdyż przestępstwa zarzucane ściganej nie podlegają amnestii w wypadku jurysdykcji polskich sądów karnych, a ścigana osiągnęła wiek, w którym poniosłaby odpowiedzialność karną wedle prawa polskiego. Brak informacji, by w stosunku do ściganej zapadło w jakimś innym państwie prawomocne orzeczenie co do tych samych czynów, bądź by odbyła już za nie karę. Nie ustalono, by zapadło wobec niej prawomocne orzeczenie o przekazaniu do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Z uwagi na charakter zarzucanego czynu nic nie wskazuje na to, by europejski nakaz aresztowania został wydany w związku z przestępstwami popełnionymi bez użycia przemocy z przyczyn politycznych albo by wydanie ściganej władzom Węgier naruszało wolności lub prawa człowieka i obywatela.

W niniejszej sprawie nie zachodzi także żadna z fakultatywnych przesłanek odmowy wydania, wskazanych w art. 607 r § 1 k.p.k., bowiem zarzucone czyny stanowią przestępstwa także według prawa polskiego. Nadto w Polsce nie toczy się postępowanie karne o ten czyn, nie zapadło wobec ściganej prawomocne orzeczenie o odmowie wszczęcia postępowania, o umorzeniu postępowania lub inne orzeczenie kończące postępowanie w sprawie. Nie doszło także do przedawnienia ścigania. Z załączonego do akt sprawy europejskiego nakazu aresztowania wynika, że górna granica kary wynosi 11 lat wobec czego ściganej nie grozi kara dożywotniego pozbawienia wolności.

O kosztach za obronę ściganej wykonywaną z urzędu, która nie została opłacona w całości ani w części, orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (tj. Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 z późn. zm.). Podstawą zaś naliczenia wysokości wynagrodzenia były § 2 ust. 3 oraz § 14 ust. 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z dnia 3 października 2002 r. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.).

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie.